

ל'ג ט' ס' הלכה :

והקבעה להם צו זכיה לזרות ויום עיבור החדש קרי מועד : ה"א דללה תעשו צמועדיכם דכתיב בטוף פרשת פינחס לא קאי ארנא חדש חלל אשאר ימים טובים דכתיב בתריה דאיקרי רגל דהכי נמי לא קאי 'אשבת ותמיד ומזכרי' ליה קרא בסמוך :

שבן יש צבן לד תמור - פר"ח שכן ישנן לפני הדיבור וכמאן

דלמך (תנינא דף ו') עולה שהקריבו ישראל במדבר עולה תמיד הואי ולחם הפנים אומר ריב"א מדרכתיב תמיד ילפינן ליה דמשמע אפינו בשבת ובזרות כהנים איכא מאן דרריש דתמיד דחי שבת מדרכב זיה תמיד ומיאו מתרי מניינא הוה מלי למילף כולה 'ואומר ר"י דשמואל יש שום פירכא דחי לאו הכי אמאי לריך קרא בשאר - וקשה דכפרק קמא דיבמות (דף ה:) בעי למימר פשה וזוהי לא תעשה שיש צו כרת מפסח ותמיד ופריך מה לפסח ותמיד שכן ישנן לפני הדיבור ואמאי לא יליף משאר קרבנות זיבור, דלמי שבת כדמסקינן הכא* : **דל"א** אשכחן תנא דלית ליה טומאה הותרה חלל ר' יהודה - ואם תאמר מאי אולמא דר"ש טפי מדרבי יהודה אדרבה אשכחן בני סהולאורו (טיובין דף מו:) דר' יהודה ור' שמעון הלכה כרבי יהודה ור' יוחנן לקמן (דף עח-ר) יוסי דנמוקו עמו דסבר טומאה דחיה היא תימא לר"י דבשמעתין משמע דלמאן דלמך טומאה דחיה אינה דחיה חלל על ידי ריטוי לין ואמאי הא טומאה דגברא דחיה זיבור (א) אע"פ שאין הליך מרלה על טומאה הגוף כדתנן בפירקין (דף ס:) :

רבי אליעזר אומר הליך מרלה כו' רבי אליעזר גרסין ולא ר' אלעזר דלקמן פריך וליטעמין כיון דלמך ר' אליעזר יש דם אף על פי שאין בשר הליך מרלה על אכילות למאי הילכתא :

נימא מתני' דלא כר' יהושע - משמע משום דסביילא ליה דבעינן דם ובשר ותימא דלפ' סביילא ליה נמי יש דם אף על פי שאין בשר כיון דס"ד דטומאה דחיה ואין הליך מרלה על אכילות לא חתיא מתני' כוותיה משום שתי הלחם : **נימא** דלא כר' יהושע - תימא לר"י והא ע"כ כרבי יהושע חתיא דקמי סיפא ובמוקדשין אף על פי שנטמא בשר ומלכ קיים זורק את הדם משמע הא נטמא שניהם אינו זורק והיינו כרבי יהושע כדלמך לקמן וי"ל דה"ק נימא דלא כר' יהושע והא ע"כ סיפא חתיא כוותיה ואם כן קשיא סיפא : **אוי"ר** קמן היה בין כבש למזבח *בלא אויר נמי היה יכול לקיים מצות זריקה (ב) חלל לך היה אויר שע"י כך יזכר לזרוק : **ד"ם** אף על פי שאין בשר שנאמר ודם זבחך וגו' - תימא לרשב"א מנא ליה בעולה דיש דם אף על פי שאין בשר [מנא לן] :

רבינו חננאל

שהוא קרבן צבור וקביע ליה מועד לא דחיא סומא וכולל ובהי צבור משמע אפילו שערי רגלים דהא זבחי צבור הן ואפילו שערי ראשי חדשים כיוצא בשערי הרגלים הם. סמיתו הוצרך להודיע כי ראש חדש נמי איקרי מועד שנאמר קרא עלי מועד : **בג"א** וגי מלי דתרי וידבר משה את מועדי ה' אל בני ישראל מה ח"ל לפי כ"י התמיד חתמי תדיר שכן כליל . פ' התמיד חובה קבועה בכל יום והוא עולה כליל מה שאין כן בפסח כי הפסח דהא מעם בשנה נאכל ואין למזבח פסחו אלא האיתרין בלבד ופסח מה שאין בתמיד (ש"ס) [שמי] שאינו עושה פסח עושה כרת שנא' (ממלך ט' ג') והול לעשות הפסח ונכרתה מה שאין כן בתמיד כי התמיד אין בו עושה כרת לפיכך הוצרך לפרש בזה במעורר ובוה במעורר להיות שיתון (רובין) [דוחין] ושבח ושמחתה שאין לסרין זה מזה (ואי כתיב) וגי תיחיה לא נס ר' ג' מנייניו שכן ישנן לפני הדיבור כדלמך נתינין לישראל ועשו קודם מתורתה פסח עשאוהו מצרים שנאמר (שמות י"ג ו') ושחטו וזרחו כל קהל עדת ישראל וגו' תמיד דנרטינן בתחלת חגיגת עולה שהקריבו ישראל במדבר עולת תמיד היא ואי כתיב וגי לא ילמי האחרים מנייניו דאיכא למיפרך מה לגבי שכן ישנן לפני הדיבור כדלמך אין נמי שכן יש בתן צד תמיד התמיד תדיר כליל הפסח עושה כרת משא"כ בשאר הנקריבין למיכר הוצרך לפרש בתן במעורר והני מילי בקרבנות דכפרי אבל עומר ושתי הלחם

והקבעה להם צו זכיה לזרות ויום עיבור החדש קרי מועד : ה"א דללה תעשו צמועדיכם דכתיב בטוף פרשת פינחס לא קאי ארנא חדש חלל אשאר ימים טובים דכתיב בתריה דאיקרי רגל דהכי נמי לא קאי 'אשבת ותמיד ומזכרי' ליה קרא בסמוך : **שבן** יש צבן לד תמור - פר"ח שכן ישנן לפני הדיבור וכמאן דלמך (תנינא דף ו') עולה שהקריבו ישראל במדבר עולה תמיד הואי ולחם הפנים אומר ריב"א מדרכתיב תמיד ילפינן ליה דמשמע אפינו בשבת ובזרות כהנים איכא מאן דרריש דתמיד דחי שבת מדרכב זיה תמיד ומיאו מתרי מניינא הוה מלי למילף כולה 'ואומר ר"י דשמואל יש שום פירכא דחי לאו הכי אמאי לריך קרא בשאר - וקשה דכפרק קמא דיבמות (דף ה:) בעי למימר פשה וזוהי לא תעשה שיש צו כרת מפסח ותמיד ופריך מה לפסח ותמיד שכן ישנן לפני הדיבור ואמאי לא יליף משאר קרבנות זיבור, דלמי שבת כדמסקינן הכא* : **דל"א** אשכחן תנא דלית ליה טומאה הותרה חלל ר' יהודה - ואם תאמר מאי אולמא דר"ש טפי מדרבי יהודה אדרבה אשכחן בני סהולאורו (טיובין דף מו:) דר' יהודה ור' שמעון הלכה כרבי יהודה ור' יוחנן לקמן (דף עח-ר) יוסי דנמוקו עמו דסבר טומאה דחיה היא תימא לר"י דבשמעתין משמע דלמאן דלמך טומאה דחיה אינה דחיה חלל על ידי ריטוי לין ואמאי הא טומאה דגברא דחיה זיבור (א) אע"פ שאין הליך מרלה על טומאה הגוף כדתנן בפירקין (דף ס:) :

רבי אליעזר אומר הליך מרלה כו' רבי אליעזר גרסין ולא ר' אלעזר דלקמן פריך וליטעמין כיון דלמך ר' אליעזר יש דם אף על פי שאין בשר הליך מרלה על אכילות למאי הילכתא :

נימא מתני' דלא כר' יהושע - משמע משום דסביילא ליה דבעינן דם ובשר ותימא דלפ' סביילא ליה נמי יש דם אף על פי שאין בשר כיון דס"ד דטומאה דחיה ואין הליך מרלה על אכילות לא חתיא מתני' כוותיה משום שתי הלחם : **נימא** דלא כר' יהושע - תימא לר"י והא ע"כ כרבי יהושע חתיא דקמי סיפא ובמוקדשין אף על פי שנטמא בשר ומלכ קיים זורק את הדם משמע הא נטמא שניהם אינו זורק והיינו כרבי יהושע כדלמך לקמן וי"ל דה"ק נימא דלא כר' יהושע והא ע"כ סיפא חתיא כוותיה ואם כן קשיא סיפא : **אוי"ר** קמן היה בין כבש למזבח *בלא אויר נמי היה יכול לקיים מצות זריקה (ב) חלל לך היה אויר שע"י כך יזכר לזרוק : **ד"ם** אף על פי שאין בשר שנאמר ודם זבחך וגו' - תימא לרשב"א מנא ליה בעולה דיש דם אף על פי שאין בשר [מנא לן] :

שעירי ראשי חדשים איצטריכא ליה סלקא דעתך אמינא הא לא כתיב בהו מועד קמ"ל דראש חדש איקרי מועד כדאב"י *דאמר אב"י תמוז דהאי שתא מלויי מליוה דכתיב קרא עלי מועד לשבור בחורי למימרא דכולהו ממועד אתו מנהגי מילי *דתנו רבנן וידבר משה את מועדי ה' מה תלמוד לומר לפי שלא למדנו אלא לתמיד ופסח שנאמר בהו במועדו במועדו *ואפילו בשבת במועדו ואפילו במומאה שאר קרבנות ציבור מניין לרבות עומר והקרב עמו שתי הלחם והקרב עמם ת"ל וידבר משה את מועדי ה' אל בני ישראל הכתוב קבעו מועד אחד לכולן וכל הני למה לי צריכי דאי כתב רחמנא תמיד הוה אמינא תמיד שכן תדיר וכליל אבל פסח לא קמ"ל ואי כתב רחמנא פסח פסח שהוא ענוש כרת אבל תמיד דאין ענוש כרת אימא לא קמ"ל ואי כתב רחמנא הני תרתי הוה אמינא הני הוא *יש בהן צד תמור תמיד תדיר וכליל פסח שהוא ענוש כרת אבל שאר קרבנות ציבור אימא לא כתב רחמנא אלה תעשו לה' במועדיכם ואי כתב רחמנא אלה תעשו לה' במועדיכם הוה אמינא שאר קרבנות ציבור הבאין לכפר אבל עומר ושתי הלחם דאין באין לכפר אלא להתיר בעלמא נינהו לא קמ"ל ואי כתב רחמנא עומר ושתי הלחם להודייהו הוה אמינא אדרבה עומר ושתי הלחם דאלימי דבאין להתיר אבל הנך לא קמ"ל סבריה *דלכולי עלמא טומאה דחיה היא בציבור ובעי' ציץ לרצות דליכא תנא דשמעת ליה דאמר טומאה הותרה בציבור אלא רבי יהודה דתניא *ציץ בין שישנו על מצחו ובין שאינו על מצחו מרצה דברי ר"ש ר' יהודה אומר יעודיהו על מצחו מרצה אין עודיהו על מצחו אינו מרצה אמר לו ר"ש בהן גדול ביום הכפורים יוכיח שאינו על מצחו ומרצה אמר לו הנח ליום הכפורים שמומאה הותרה בציבור מכלל דר"ש סבר טומאה דחיה היא בציבור ודכולי עלמא יאין הציץ מרצה על אכילות דליכא תנא דשמעת ליה דאמר *הציץ מרצה על אכילות אלא ר"א דתניא *ר"א אומר הציץ מרצה על אכילות רבי יוסי אומר אין הציץ מרצה על אכילות נימא מתניתין דלא כרבי יהושע דתניא *ועשית עולותיך הבשר והדם רבי יהושע אומר 'אם אין דם אין בשר אם אין בשר אין דם רבי אליעזר אומר דם אף על פי שאין בשר שנאמר *ודם זבחך ישפך ומה אני מקיים ועשית עולותיך הבשר והדם לומר לך *מה דם בזריקה אף בשר בזריקה הוי אומר *לול קמן יש בין כבש למזבח ורבי יהושע נמי הכתיב ודם זבחך ישפך אמר לך הא כתיב גביה והבשר תאכל והני

והקבעה להם צו זכיה לזרות ויום עיבור החדש קרי מועד : ה"א דללה תעשו צמועדיכם דכתיב בטוף פרשת פינחס לא קאי ארנא חדש חלל אשאר ימים טובים דכתיב בתריה דאיקרי רגל דהכי נמי לא קאי 'אשבת ותמיד ומזכרי' ליה קרא בסמוך : **שבן** יש צבן לד תמור - פר"ח שכן ישנן לפני הדיבור וכמאן דלמך (תנינא דף ו') עולה שהקריבו ישראל במדבר עולה תמיד הואי ולחם הפנים אומר ריב"א מדרכתיב תמיד ילפינן ליה דמשמע אפינו בשבת ובזרות כהנים איכא מאן דרריש דתמיד דחי שבת מדרכב זיה תמיד ומיאו מתרי מניינא הוה מלי למילף כולה 'ואומר ר"י דשמואל יש שום פירכא דחי לאו הכי אמאי לריך קרא בשאר - וקשה דכפרק קמא דיבמות (דף ה:) בעי למימר פשה וזוהי לא תעשה שיש צו כרת מפסח ותמיד ופריך מה לפסח ותמיד שכן ישנן לפני הדיבור ואמאי לא יליף משאר קרבנות זיבור, דלמי שבת כדמסקינן הכא* : **דל"א** אשכחן תנא דלית ליה טומאה הותרה חלל ר' יהודה - ואם תאמר מאי אולמא דר"ש טפי מדרבי יהודה אדרבה אשכחן בני סהולאורו (טיובין דף מו:) דר' יהודה ור' שמעון הלכה כרבי יהודה ור' יוחנן לקמן (דף עח-ר) יוסי דנמוקו עמו דסבר טומאה דחיה היא תימא לר"י דבשמעתין משמע דלמאן דלמך טומאה דחיה אינה דחיה חלל על ידי ריטוי לין ואמאי הא טומאה דגברא דחיה זיבור (א) אע"פ שאין הליך מרלה על טומאה הגוף כדתנן בפירקין (דף ס:) :

רבי אליעזר אומר הליך מרלה כו' רבי אליעזר גרסין ולא ר' אלעזר דלקמן פריך וליטעמין כיון דלמך ר' אליעזר יש דם אף על פי שאין בשר הליך מרלה על אכילות למאי הילכתא :

נימא מתני' דלא כר' יהושע - משמע משום דסביילא ליה דבעינן דם ובשר ותימא דלפ' סביילא ליה נמי יש דם אף על פי שאין בשר כיון דס"ד דטומאה דחיה ואין הליך מרלה על אכילות לא חתיא מתני' כוותיה משום שתי הלחם : **נימא** דלא כר' יהושע - תימא לר"י והא ע"כ כרבי יהושע חתיא דקמי סיפא ובמוקדשין אף על פי שנטמא בשר ומלכ קיים זורק את הדם משמע הא נטמא שניהם אינו זורק והיינו כרבי יהושע כדלמך לקמן וי"ל דה"ק נימא דלא כר' יהושע והא ע"כ סיפא חתיא כוותיה ואם כן קשיא סיפא : **אוי"ר** קמן היה בין כבש למזבח *בלא אויר נמי היה יכול לקיים מצות זריקה (ב) חלל לך היה אויר שע"י כך יזכר לזרוק : **ד"ם** אף על פי שאין בשר שנאמר ודם זבחך וגו' - תימא לרשב"א מנא ליה בעולה דיש דם אף על פי שאין בשר [מנא לן] :

וידבר משה וגו' - כזרות כהנים הוא גבי עומר ושתי הלחם : שלא למדנו כו' שנאמר כסן מועד - לזרות שבת וטומאה : **צמועדי** - משמע לא יעבור זמן ואפילו הן טמאין ואפילו הוא שבת : **חלל** בשאר וגו' - כפרשת חלל פינחס כתיב גבי מוספים : **מניין** לרבות עומר והקרב עמו - ועשייתם ביום הגיפסס וגו' (ויקרא כג) : **ושתי הלחם** - והכשיתם הקרבין עמהן האמור כזרות כהנים והינם אמורים כפרשת פינחס : **פ"ל** - כשיליה ההיא פרשתא דשור או כשכז או עז וידבר משה וגו' : **כל הני למס לי** - לכחוב חד וליתיה הקך מנייה : **שאר קרבנות זיבור** - מוספין דעולה מכפרת אעשה כדתינא ביומא (דף לו-) אין עולה בזה חלל על עשה ולא תעשה שיתק לעשה : **עומר ושתי הלחם אינן באין אלא לספיר** - את החדש זה במדינה וזה במקדש : **סכרוס** - האמוראין בני ישיבה היו סכרוין כן לפיכך הולך להם לישאל הא דבעי לקמיה לימא מתניתין דלא כר' יהושע : **דחיה** - אף על גב דלכשרה רחמנא למיתי בטומאה לאו היתר גמור הוא חלל היכא דלא מיסתחמי טהורין וכיון דלאו היתר גמור הוא בעי' לין לרזוי : **בין שישנו על מצחו** - בשעה שאירעה טומאה בקרבנות : **כסן גדול ביום הכפורים יוכיח** - בשעת עבודת פנים : **שאינו על מצחו** - דהא אין נכנסים צבדי זהב *כדלמרינן [בראש השנה] (דף כו-) דאין קטגור עשה סניגור : **ומר"ס** - אם בזה בטומאה דהא קיימא לן כל קרבנות הציבור הקבוע להן זמן דוחין את הטומאה ורבי שמעון חית ליה טומאה דחיה היא בציבור ואי לאו משום דליך מרלה לטומאה לא הו מיסתכרי : **טומאה סותרת בציבור** - ואין קרבן זיבור לריטוי הליך חלל קרבן יחיד : **ודכולי עלמא** - כלומר הקך רבנן דסמך מתניתין סברי אין הליך מרלה על אכילות על טומאה שנגע בבשר ובשירי מנחה הגאכלים חלל על טומאת הדם וקמליס (ואמורין) : **לימא מתניתין** - דלמך עומר ושתי הלחם באין בטומאה אף על גב דבעינן ריטוי לין וכן אכילות לא מרלי ומנא שאין כלו שרייטס הנרלין חלל הקומן לבדו שהליך מועיל וכן במיני דמים לא הועיל לין לבשר חלל לדם וקמי דהדם מרק : **דלא כר' יהושע** - דלמך אם אין בשר ראיין אין דם ראיין : **אם אין בשר** - ראיין כגון שנטמא או שנאכל אין הדם מרק : **לול** - אויר יש בין כבש למזבח לא היה ראש הכבש ממוכר למזבח שיש אויר מעט ביניהם והמסדר את האברים עומד על הכבש וזורקן על מערכת העגלים לקיים מצות זריקה : **הא כתיב ביום הכפור** **תאכל** - אלא כתיב קיים בעינין : והכי

שמות כט. עשית כט.

מנחת ע"ב [ע"ט]

[ויחא ע"ו]

[כחכות כ"ב. טועה כ"ב. מטע ד"ב]

סנהדרין י"ב. יומא י"ז.

[מנחת ע"ו]. [לקמן ע"ח]. מנחת כ"ה.

[חוספתא דנחמיה ס"ד]. דנחמיה ק"י.

שם ס"ב.

[לעיל לה]. דנחמיה ס"ב. ק"י. ע"ט.

העל אף על פי שאין בשר אימא דוקא

[ועי' חוס' כחכות כ"ב. כ"ה ע"ב וחס' סנהדרין ע"ב ד"ה מטוס]

[ויבמות ס' ד"ה ומכלהו כתיב חוספות כסס ר"י תיחז ע"ז ע"ט]

דאין בהן כפרה אלא להתייר כדנרסי' עומר תמיד במדינה דכין שקרב העומר בששה [עשר] בימים מותרין ישראל לאכל (תרומה) [תבואה] חדשה וכיון שהקריבו שתי הלחם בעצרת הותרו ישראל לחקייב מנחה סן התבואה ותיש לשיבד תוצר לכתוב (אחר במעורר) [עור את מעורר] שיהיו כול דוחין ופומא כמו שאמרו : סברות ר"כ עוסמא דחיה בבשר ובעי ציץ לרצות דליכא תנא דשמעת ליה דאמר סומא הותרה היא בצבור אלא ר'